

Cesta ze tmy

1 . Nemoc

S rozumem v koncích a ve slepé uličce,
zmučen zoufalstvím, už nevím jak dál.
Topím se v beznaději a srdce mi svírá žal,
skrže tušení, že ty šedé pavučiny
jsou jen osudová vlákna mé staré viny.

Rok za rokem, jak procházím časem,
zklamání střídá strach ze zklamání.
Nemohu tvořit, vždyť nemám nadání,
nechápu lidi a zůstávám tak sám.

Nic nemá smysl a všude vidím
jen křivdu, přetvářku a klam.
Růžové brýle mi spadly do propasti
a mračna zlých myšlenek zhoustly.
Do mého srdce se zapíchly střepey
rozbitého zrcadla snů. Jsem v pasti.

2 . Prosba

V temném stínu pod oblakem prachu,
zoufalá duše propadá strachu.

Jak to že lásku a radost už necítí
a nevidí slunce, motýly a kvítí?
S prosbou v srdci padá na kolena:
„Pane, pomoz mi, já už nemohu!“
S tímto výkřikem vzhledne k Bohu.

Uplyne měsíc či dva a zdá se,
že utrpení nekončí a duše ptá se:
„Kde je pomoc, o niž jsem prosila?“
Opět prosí Pána a pak vyčerpána usnula.
Zdá se jí sen, že z dálky slyší hlas anděla:

„Neboj se duše, ale dobře si pamatuj,
že pokora a záblesk světla poznání
vždy přichází dříve, než dar uzdravení.“

3. Pochopení a Slib

Duše se probudila a pak ucítila,
že je na loži osudu, jenž si sama ustrojila.
Tu se usměje a hned je jí trochu líp,
pozvedne zrak a radostně zvolá slib:
„Pane, nebudu již nikdy jako kdysi
dělat věci, na něž pomyslet mne děsí.“

Časem zvolna vzplál v nitru mém,
plamínek touhy po dobrém.
Až ten rozhoří se v mocný plamen,
budu rozumět životu i lidem.
Do srdce se vrací radost, mír a dost!
Láska spálí temné cesty k propasti
těch nehezkých myšlenek a přání,
ta neblahá pouta minulosti.

4 . Uzdravení

V radostné naději na své uzdravení
zpočátku nesměle, krok za krokem,
každým krásným Božím dnem
jdu životem, jako poutník světem.

Skrze lidi už nevnímám zklamání,
neřeším zda mám talent či nadání.
Nezdary své rád balím do úsměvu,
když teď už vím, jak tkát si smím
barevný koberec svého osudu.

Slyšíš ten zázračný zpěv krásných ptáků?
Vidíš křídla motýlů, či jak slunce svítí
na matičku zemi, i tu louku plnou kvítí?
Snad říkáš, že dnes ještě ne?
Ale každé trápení je jen dočasné!

Je snad lék na utrpení, žal či smutek?
Ano, každý den udělej dobrý skutek!

Otevři své srdce a skrze tvé činy radostné
pronikne ti do duše paprsek poznání,
že svět není šedý, ale že je krásně barevný.

5. Dík

Ó, Pane, děkuji Ti za dar poznání
a také za propůjčené nadání.
Mnozí prý spravedliví lidé říkají mi,
že kam až jejich paměť sahá,
nejsou si vědomi své vlastní viny
a že sklízí zlo, které zaseli jiní.

Že Ty, náš Bože nejsi spravedlivý
a že tak, jak dnes jim činí jiní,
neublížili by nikdy tyto lidské duše
jinému člověku, kuřeti, ba ani mouše.

Ó, Pane, děkuji Ti za světlo poznání
že jako člověk jsem žil už mnohokrát.
Vícekrát žil, abych svou duši zušlechtil.

Pomohlo by mi však k uzdravení
z klína záznamů času se dopátrat,
kým jsem kdy byl, či komu ublížil?
Hloubání není lékem k uzdravení,
tím však jsou radost, láska a odpuštění.
Vždyť v nejtísnivějším stavu duše své,
toužil jsem opustit mosty do minulosti.

Ó, Pane, děkuji Ti za život současný,
abych skrze poznání plodů činů svých,
směl dřívější zlé skutky napravit.
A vstříc tak vytouženému štěstí jít.

6. Přání

Drahý příteli, jestli tě můj příběh zaujal,
rozdávej druhým radost, lásku a naději,
však nikdy ne zlobu, nenávisť a žal.
Vždyť musíš už brzy či snad později,
sklidit vše, co sám jsi rozséval.

Sejeme-li žito, nesklidíme pšenici,
sejeme-li vítr, sklidíme vždy vichřici.
Kdo seje pomstu, ten nesklidí odpuštění,
zralý to plod lásky i lék na utrpení.

Na své přátele snad jsme dobří byli,
ne vždy však na ty, kteří nám ublížili.
Je však i ne-přítel bližní tvůj?
Tvé srdce zná pravdu. Svou duši ochraňuj.
Loučím se přáním, kéž jsou tyto verše

kapičkou naděje pro utrápené duše.